

En rigtig registrering af oplysningerne forudsætter en præcis og entydig sammenhæng mellem den enkelte bolig- eller erhvervsenheds beliggenhedsbetegnelse i registret og selve den fysiske bebyggelsesenhed. For enfamiliehuse, landbugsejendomme og lignende giver den nuværende adressebetegnelse (vejnavn og husnummer) normalt tilstrækkelig identifikation. I etageejendomme er adressebetegnelsen imidlertid ikke altid tilstrækkelig sikker. Det vil derfor være nødvendigt i disse ejendomme at fastslæppe ensartede nummerbetegnelser for enhederne i ejendommen og sikre sammenhæng mellem denne nummerbetegnelse for en enkelt enhed og de registrerede oplysninger om denne. Det kunne ske ved en egentlig kortlægning i lighed med den, der anvendes ved ejerlejligheder, men krav herom ville være temmelig vidtgående og ikke nødvendig for formålet. Sikkerhed for den rigtige sammenhæng mellem nummerbetegnelsen i registret og den fysiske enhed, den skal svare til, kan i praksis søges sikret ved at forsyne hver enkelt bolig- eller erhvervsenheds indgangsdøre og husbrevkasse med et dørunnummerskilt. Sådanne skilte har endvidere den fordel, at de umiddelbart er tilgængelige og efterhånden kan lette henvendelser til beboere og indehavere af lejligheder og erhvervslokaler i etageejendomme.

Det er derfor i lovforslaget med stærk støtte af de kommunale organisationer lagt til grund, at dørunnummerskilte som udgangspunkt skal anvendes i forbindelse med registreringen. Skiltene tænkes opsat ved den enkelte lejligheds indgangsdøre samt på eventuelle opgangstavler og husbrevkasser.

Skiltene må f. eks. opsættes, hvor loftsetager er indrettet til beboelse, og andre steder, hvor der er flere boliger pr. etageafsats. Desuden må skiltning finde sted, hvor sideangivelserne til venstre og til højre ikke kan anses for sikre, f. eks. hvor indgangsdøre ikke ligger symmetrisk i forhold til trappen. Det bemærkes, at lejlighedernes adressebetegnelser skal være mere præcise, end hensynet til postomdeling m. v. begrunder, idet postvæsenet kan støtte sig til navneskilte og lokalkendskab, medens samkøringen alene kan finde sted på grundlag af fælles adressebetegnelser i person- og boligregistret.

Af hensyn til folkeregisteradministrationen vil det ofte være nødvendigt at iværksætte skiltning for hele kvarterer ad gangen, for en hel vejstrækning el. lign., selv om der i kvarteret er ejendomme, der ud fra en isoleret betragtning ikke giver anledning til problemer. Dette hensyn vil have størst vægt i de store byer, og det må lægges til grund, at der skal iværksættes skiltning i betydeligt omfang i disse byer.

Ved lovforslaget søges tilvejebragt hjemmel for, at der efterhånden finder skiltning sted af alle lejligheder m. v. i etageejendomme.

For allerede ibrugtaget byggeri vil boligministeren efter forhandling med Danmarks Statistik fastlægge generelle regler for, i hvilket omfang skiltning skal finde sted, jfr. ovenstående betragtninger. På dette grundlag træffer kommunalbestyrelserne beslutning om, hvilke ejendomme eller boligområder der vil kunne fritages for skiltning.

Administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

Registerarbejdet forudsættes organiseret således, at kommunerne etablerer og å jourfører registret som en udvidelse af den eksisterende kommunale ejendomsregistersystem. Herved opnås en begrænsning af udgifterne, idet udvidelsen ikke belastes med omkostninger, som allerede afholdes for at udføre vurderings- og ejendomsskatteopgaverne i kommunerne.

Den tidsmæssige forskydning mellem besparelser og udgifter i forbindelse med registrets etablering og drift gør det ikke muligt at udarbejde en sammenfattende opgørelse af de økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

For *kommunerne* indebærer etableringsfasen udgifter til bearbejdning og indsamling af oplysninger, hvilket skønsmæssigt kan anslås at udgøre ca. 15 mill. kr., hvoraf den største del omfatter omkostninger til EDB-arbejde, porto og papir. I registrets driftsfase skønnes kommunernes udgifter til EDB-registrets ajourføring på årsbasis at andrage ca. 2 mill. kr. Både oprettelse og ajourføring af et bygnings- og boligregister antages for kommunerne at kunne indpasses i de bestående kommunale rutiner uden at ville medføre væsentlige strukturelle eller personalemæssige konsekvenser.

Besparelser ved registrets etablering vedrører først og fremmest folke- og boligtællinger og ejendomsvurderinger. På grundlag af erfaringerne fra de seneste folke- og boligtællinger kan nedgangen i kommunernes direkte udgifter som følge af, at der ikke afholdes en folke- og boligteælling i 1975, anslås til ca. 8 mill. kr.

Vedrørende vurderingsadministrationen kan et skøn opstilles ud fra en forudsætning om, at der kan spares ca. 900.000 vurderingsskemaer hvert fjerde år og ca. 10 pct. heraf ved årsvurderingerne. Besparelsen for kommunerne kan anslås til ca. 2,7 mill. kr. pr. vurderingsperiode.

For *staten* indebærer registrets etablering og drift for det første udgifter til den centrale styring af registret.